

деонтології. Пріоритетна важливість вирішення цього питання дає незаперчливі підстави вважати його «державною стратегією розвитку».

Слід визнати на найвищому державному щаблі, що лікування та врятування людського життя за допомогою донорства та трансплантології є одним із найпріоритетніших та найнагальніших напрямків забезпечення і охорони здоров'я українського суспільства згідно Конституції України.

Подолання вищезазначених проблем та їх реформування, необхідно здійснювати та проводити адміністративно-правовими заходами перш за все на вищому державному рівні - як виконавчою, так і законодавчою гілками влади у тісному взаємозв'язку.

В умовах фактичної кризи донорства та трансплантології, логічним би вважалось створити проект правового забезпечення, який передбачав би оновлену державну стратегію розвитку і управління вітчизняним донорством та трансплантологією до 2025 року, яка б у свою чергу передбачала б створення: проекту «Кодексу трансплантології та біоетики», Всеукраїнської громадської ради донорства та трансплантології, Державної інформаційно-роз'яснювальної програми ЗМІ, «Державного фонду донорства та трансплантології» та «Національної агенції донорства та трансплантології».

Список використаних джерел:

1. Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я». Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2801-12> · Закони

2. Пелагеша О. Г. Норми права як складова механізму адміністративно-правового забезпечення трансплантації органів та інших матеріалів людини в Україні / О. Г. Пелагеша // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 718–724 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10poglvu.pdf>

3. Закон України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини»: від 16.07.1999 р., № 1007-XIV // Голос України. – 17.08.1999.

4. Волкова О. Принципи касательно международно-правового регулирования трансплантации человеческих органов, тканей и клеток / О. Г. Пелагеша // Европейские перспективы. – 2010. – № 3. – с. 89

Правові аспекти участі адвоката у цивільному процесі: до питання цивільно-процесуального захисту

Шутенко Л.Л., головний спеціаліст управління муніципального розвитку Житомирської міської ради

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Петровський А.В.*

Суттєві зміни в суспільних відносинах, розбудова нової демократичної правової держави є неможливим без створення гарантій для захисту прав людини. Конституція України, надаючи пріоритети правам і свободам людини і громадянина, гарантує громадянам право на судовий захист.

Згідно статті 59 Конституції України для надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура [1].

Адвокатура – це найважливіший правовий інститут будь-якої держави, який стоїть на захисті прав громадян, віддзеркалює стан і рівень демократії в країні. Від того, наскільки вона міцна, організована, законодавчо захищена, у значній мірі залежить впевненість кожного громадянина у своєму добробуті. Нині громадяни можуть використати

надане їм конституційне право на отримання кваліфікованої юридичної допомоги від адвокатів, які уповноважені державою здійснювати функцію судового представництва фізичних та юридичних осіб [2, с. 13].

Правові підстави участі адвокатів у цивільному процесі визначені Конституцією України, Цивільним процесуальним кодексом (далі – ЦПК), Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Сучасний цивільний процес досить складний, оскільки цивільне судочинство здійснюється за принципом змагальності, тобто сторони та інші особи, які беруть участь у справі повинні самі довести ті обставини, на які вони посилаються як на підставу своїх вимог та заперечень (ст. 10 ЦПК) [3].

На відміну від кримінального в цивільному процесі особа може здійснювати захист власних прав особисто, але досягти бажаних результатів у розгляді цивільної справи у суді без певних юридичних знань та навичок їх практичного застосування неможливо. Виходячи з цього самим сторонам без допомоги адвоката дуже складно захистити свої права та законні інтереси.

Тому, в цивільному процесі передбачається можливість здійснювати захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав чи інтересів особи через представника.

Представник у цивільному процесі – це особа, яка здійснює процесуальні дії від імені та в інтересах довірителя.

Залежно від підстав виникнення виділяють такі види представництва:

- законне (обов'язкове) – на підставі закону, адміністративного чи судового акта за наявності таких юридичних фактів, як встановлення опіки чи піклування, усиновлення тощо (ст. 39 ЦПК);
- договірне (факультативне) – коли повноваження представника випливають із договору.

За способом виникнення розрізняють такі види представництва: добровільне та обов'язкове.

Статутне – здійснюється на підставі статуту, положення [4, с. 10].

Практика свідчить, що адвокатура виконує представницькі функції в цивільному процесі, в основному, в тих випадках, коли громадяни здатні внести кошти за надання юридичної допомоги. Але є випадки, коли правова допомога адвокатами у певних категоріях справ надається безоплатно. При значній конкуренції у сфері адвокатської діяльності і у випадках звільнення певної категорії громадян від сплати судового збору, значна кількість адвокатів може погодитися працювати за гонорар, який буде присуджено з іншої сторони на підставі ст. 88 ЦПК України, що має бути обумовлено у договорі про надання правової допомоги.

На думку С.Я. Фурси, яка проводила дослідження в цій галузі, для того, щоб стимулювати надання адвокатами безоплатної правової допомоги, доцільно створити систему пільг в оподаткуванні тим адвокатам, які мінімум двічі протягом року надавали таку допомогу громадянам у суді.

Серед російських-практиків адвокатів існує думка про створення інституту державної адвокатури, адвокати якої працювали б за рахунок бюджетних коштів, отримуючи чітко визначені оклади [5].

В Україні такі погляди розділяють В. Кальний, В. Володарський. Враховуючи засади, на яких базується цивільний процес, створення обов'язкової участі адвоката у ньому є недоцільним. До того ж, вирішити питання доступності кваліфікованої допомоги малозабезпеченим верствам населення можливо іншими, більш ефективними засобами [6, 7].

Отже, представництво адвокатом у цивільній справі слід визначати як договірні правовідносини, за якими адвокат в силу його юридичної компетентності бере на себе обов'язок щодо здійснення процесуальної діяльності, спрямованої на захист порушених, оспорюваних, невизнаних прав та законних інтересів особи в суді в межах наданих йому повноважень та в інтересах цієї особи. До того ж, виникає проблема узгодити норми, закріплені в різних законодавчих актах, які пов'язані з наданням адвокатами правової допомоги громадянам. Це буде сприяти ефективній реалізації адвокатом своїх прав.

Список використаних джерел:

1. Конституція України / Відомості Верховної Ради України / № 30. – ст. 141.
2. Лівшиц Д.М. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» / Науково-практичний коментар / 2013. – 138 с.
3. Цивільно-процесуальний кодекс України / Відомості Верховної Ради України / 2004. – № 40-41, 42, ст. 492.
4. Фурса С.Я., Фурса Є.І. Адвокат у цивільному процесі / Науково-практичний посібник / 2006. – 447 с.
5. Ширинский С.Ф. Проблемы современной адвокатуры в России / Адвокатская практика / 2000. – № 2. – С. 3.
6. Кальний В. Проблеми реформування адвокатури в Україні / Право України / 1998. – № 7 – С. 44-45.
7. Володарський В. Не треба штучно розколювати адвокатуру та порушувати рівноправність адвокатів / Право України. – 1999. – № 4. – 95 с.